

túlélünk mindent

Csengey Dénes nyomán

Debreczeny György 83

mellettem ülő barátom
elhallgat akár a zene
pedig hosszasan elhallgatnám
és elmondanám hosszasan
amit mondani nem szabad
az idő hangol
és igazít a húrokon
a valóság elutazik valahová
ki tudja mikor látjuk újra
aztán már megint a csend történik
a sötétben
a kávé kihűl és habját elveszíti a sör
a cigaretta elalszik örökre
pedig a hadiözveggy trafikjában vettük
a hamutartóban felravatalozzák
a gyapot és a gumióvszer országában
Ratkó Anna beszedi
nem nem a fogamzásgátló tablettát
hanem a gyermektelenségi adót
az osztályharc tovább élesedik
jönnek a meg nem született gyerekek
és azok akiket a kényszer szült meg
de jön a vándorköszörűs
kicsorbult késeinket megélezi olcsón
és jön a vándorhegedűs is
akinek népszabadságba csomagolva
dobálják le az aprópénzt
szemüket dörzsölő asszonyok az emeletről
de erről nem beszélünk
és amiről nem beszélünk az nincs
csak a házmester van
aki a romeltakarításhoz vezényel
és először mindig nála érdeklődik a rendőr
de mi túlélünk mindent
elfelejtünk mindent
hiszen még mindig kisgyerekek vagyunk

csak ez a pillanat van

Keszthelyi Rezső nyomán

84

nincs indulás nincs érzés
homlokod mögött ég
lángol tovább a tenger
és a talpadon ott a sivatag
csak állok majd s reszketek akkor
amikor felakaszthatatlan keretben
fésülködik a tükröd
hintaszék nézi önmagát a hóésésben
legelni kéne valamit a hold kezéből
mielőtt felakaszt nyomtalanul a láthatatlan
láthatáron a tükör helyére a semmi
a semmi nyom
nap-tollú madarak párologtatják el a tengert
maradt egy kavics
és az istenből kihantolt arc
a nagyapám este még virágot látott a kertben
ősz fák vergődtek
gyönyörű szél fésülte fehér hajában
az ébrenlét veled lesz mindig
hintázó lámpa az arcod
te vagy a megbízott világítótorony
az angyal hozza el fényedet
hogy el ne tévedjenek a hajók
a felakaszthatatlan tükörben
szelekkel viharokkal fésülködik a tenger
valahol áll egy hajó
a káprázat hajója valahol lehorgonyozott
a vitorlája Májá fátyla
egyszerre hallod a legnagyobb csendet
és a létező legszebb éneket
az éberség az ébrenlét legyen veled mindig
a homály gyermeki gyertyáit
a tisztaságban oszd szét
hogy ne legyen többé sötétség
nincs indulás nincs érzés
csak ez a pillanat van
ne tagadd hát ki a halált otthonodból
ujjai közt átperget majd a homok
egy szép napon eljön érted
és magával sodor csendesen a tenger
de még hallod ahogy ciripelnek a tücskök